

100 de lei!

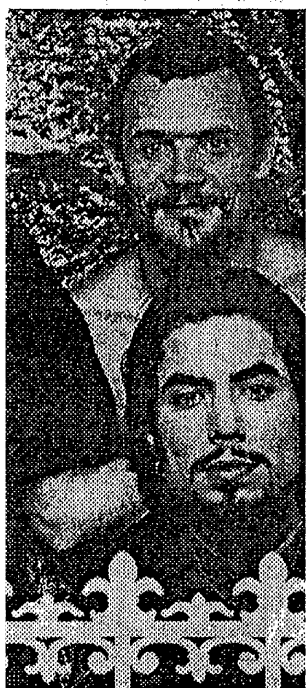
...u vă propune să câștigați premii
... lei.

...em următoarele întrebări:
...na, de obicei, Klaus Meine
...bețigoare)?

...primul, în "Deep Purple"?
...iat albumul "Made In En-
...it?"

...cântecul "Topic Blues Bar"?
...catalogată renumita tocată

voastre...

I-am cunoscut în 1982. Locuim în gazdă, cartierul Rîșcani, împreună cu soția și fetița mea. Ca și ei, de altfel. Ion și Doina veneau, de obicei, cu mașina de la Bulucani la niște prieteni, care locuiau în același bloc cu noi.

I-am văzut de cîteva ori intrînd în curte. Într-o bună zi, ieșind din bloc, ne-am întîlnit, aproape ne-am ciocnit, cu mașina lor. Surpriza a fost mare.

am spus că au venit la un prieten de-al lor, Valeriu Soltan, despre care știam multe, deși nu-l cunoșteam personal. Ion mi-a declarat că această greșeală este reparabilă, și chiar așa a fost: peste puțină vreme mi l-a prezentat pe Valeriu.

Într-o bună seară mă pomenesc cu Ion la ușa (pe atunci încă nu aveam telefon).

- Salut, să trăiești! Sînteți ambii acasă?

găsește răspunsul deplin în toată literatura științifică mondială. Discutam despre toate celea: găurile negre, teoria convexității, și multe altele, punctate de bancuri "la temă".

O altă întîlnire cu Ion și Doina am avut-o la un recital prezentat la țară, unde am mers cu mașina lor. După două spectacole, ținute în două sate vecine (de obicei, cu săliile arhipline), eram invitați la masă, pe la miezul nopții, unde se spuneau glume, se povesteau istorii din lumea artiștilor.

La întoarcere vorbeam despre spectacolul în cauză, despre acustica sălii, repertoriul etc. În mașina lui Ion puteam să încapă cel mult șase persoane. El era un conducător auto de excepție. Totuși, cîte odată trebuia să avem grijă ca "șoferul" să nu adoarmă la volan, mai ales dacă ne întorceam foarte tîrziu, spre dimineață. Și atunci Doina era în elementul său!

Într-o noapte eu eram pe bancheta din față, iar soțiile noastre - pe cea din spate. Doina părea foarte obosită. Eu, însă, în loc să-l țin de vorbă pe Ion, m-am înturnat spre fete ca să le distrez cu nu mai știu ce. De odată, îmi dau seama că mașina prinde a derapa. Îmi întorc brusc privirea spre Ion și-l văd moțaind... Era cît pe ce să ne rostogolim în rigola de lîngă drum...

Într-o altă călătorie fusesem la Tiraspol, unde Ion dădea un spectacol cu muzica lui, la teatrul local, după o piesă de Andrei Burac. Deși nu prea venise multă lume la acea reprezentație, piesa și muzica au fost reușite, iar întîlnirea cu actorii ruși de acolo - destul de interesantă. Din cîte îmi amintesc, ei păreau a fi receptivi la ideile naționale pe care le mai "strecuram" pe ici-colo, eu și Ion. După reprezentație am rămas la tort și cafea, am cîntat la chitară pînă tîrziu...

Desigur, n-am putut să nu merg, cu Ion și Doina, prin satele raionului saTelenești, de unde sînt de baștină. La acele spectacole venise și tata, și unchiul mei, de la Chițcani. Ion îmi pomeni cîr vorbe de laudă pe fratele meu Valeriu; ca pe cel mai mare chitarist din fost URSS. După aceasta am mer

Să ne amintim de...**Ion și Doina**

Și, pentru început, ca un șoc, întrucît mașina s-a oprit chiar lîngă noi, la o cotitură. Am aruncat o privire în mașină. Ne-am sesizat simultan. Ne-am zîmbit.

- Da, îi răspund.

- Haideți cu noi. E o zi de naștere la Valentina.

- Stai, dragă, întră cel puțin pe o clipă.

- Nu sîntem deia în

PEPPERS

Funk pină la punk și de
k cultural pină la funk,
cum și cîntece pentru
le public.

sele schimbări ale
ristului din formație
iclitau serios activitatea ei
eafie. Cu toate acestea,
Hot Chili Peppers" n-a
încercată de deziluzii
icidale". Formația exersa
c, căutîndu-și mereu for-
de identificare. În asta
sta forța ei de
raviețuire. Ba poate și în
il că membrii ei repudiau
ercializarea.

Apoi, le veni și norocul,
angajarea chitaristului
e Novarro, care i-a
resionat ca un super
fesionist, "generator" de
și compatibil cu toți
egii.

În această componență a
rut noul album "One hot
ute". La primă audiere,
sele din care se compune
pot deziluziona pe fanul
pului în cauză prin faptul
membranele reprodu-
arelor "explodează",
mitent, spre deosebire de
ațiile anterioare ale
nației adorate. Dar totul
ne în albia normalului,
ă ascultătorul atent își dă
ma că orice formație cade
lesuetudine activînd timp
peste zecă ani în același

Or, anume așa a fost
nceput acest album - un
"aiurit", ceva mai "nervos"
it altele. Dar și înedit, prin
asta. Și, dacă muzica din
m este cam "trăsnită", tot
și "ascultabilă" prin efortul
sebit al lui Rick Rubin care
știut cum să-i dea
zicalitate haosului.

...În fine, albumul "One hot
ute" pare a fi "monstruos".
oate să-l șocheze chiar
e fanii grupului în cauză.
vedem...Căci albumul este
recentă apariție și în Oc-
ent nu are decît "vrsta"
o lună. Dar să-l vedem și
studiourile noastre de
gistrări muzicale.

Și, pentru început, ca un șoc,
întrucît mașina s-a oprit chiar
îngă noi, la o cotitură. Am arun-
cat o privire în mașină. Ne-am
sesizat simultan. Ne-am zîmbit.
Ion a coborît din mașină și mi-
a întins mîna zicînd:

- Scuzați-mă, vă rog.

I-am răspuns:

- Nu face nimic!

De parcă ne cunoșteam de-
o viață. Și, de fapt, am și
început-o de departe. De la
fratele meu, care era și el
muzician și lucra în formația
"Cruz", pe atunci în mare vogă.
Mie, însă, îmi plăceau cîntecele
lui Ion, care erau deosebit de
meloduoase și insolite. Îl cun-
sideram cel mai bun compozi-
tor din Moldova.

Doina era încă în mașină,
iar soția mea, Galia - alături de
mine, puțin cam sfioasă. Cînd
am prezentat-o lui Ion, Doina a
sărit fulgerător din mașină,
dezinvolt, și cu un reproș evi-
dent.

- Da pe mine nu mă luați în
considerație? - și ne întinde
mîna.

Ni le-am strîns.

Abia în acel moment mi-am
amintit că ne văzusem la o seară
muzicală pe care o inițiasem
chiar eu, cu vreun an în urmă,
prin concursul lui Igor Bolbocea-
anu la Institutul de planificare,
unde lucram în secția de
matematică. Invitasem atunci
multă lume de aiurea. Venise
și domnul Soltan, directorul
nostru de atunci. Dintre oaspeții
mai erau Petrică, fratele lui Ion,
pe care îl rugasem să fie disc-
jockey, pictorul Glebus Sainciuc
și naistul Vasile Iovu ș.a.

S-a vorbit, s-a mîncat, s-a
cîntat. De fapt, era ceva cam
îndrăzneț, întrucît s-a vorbit
numai românește, am cîntat
românește, iar în acea vreme
nu prea era voie...

Doina și Ion erau un cuplu
fermecător, prin eleganță, rafi-
nement și inteligență. Dar mai
ales Doina, ea era încîntătoare
prin volubilitate, prin frînchețe
și dezinvoltură. Ion era ceva mai
tăcut. Dar, uneori, se aprindea
și atunci discuția părea a fi ilu-
minată de un astru cu mii de
raze blînde.

...Ne-am amintit de seara
aceea. Apoi, l-am întrebat ce
caută prin părțile noastre. Mi-

- Da, îi răspund.

...Haideți cu noi. E o zi de
naștere la Valentina.

- Stai, dragă, intră cel puțin
pe o clipă.

- Nu, sîntem deja în
întîrziere. Doina e în mașină.

- Bine, venim și noi în cinci
minute, i-am zis.

- Ei, nu chiar în cinci, îmi
strigă soția din odaie.

- Oricum, vom coborî îndată,
zic eu.

În doar 15 minute eram de
acum jos, la scară, apoi, nu mult
după aceea - și la Soltani.

De fapt, lucrul pe care
încerc să-l înțeleg acum este
ce-i interesa pe Doina și Ion la
Soltani și la noi. Ion - compozi-
tor, Valeriu - matematician,
Valentina (soția lui Valeriu) -
profesoară de limba franceză
la conservator, Galia (soția mea)
- interpretă de italiană și span-
iolă, eu - fizician. Doina era cu
facultatea de filologie și cu te-
meiince cunoștințe de literatu-
ra străină. Singura "cioară albă"
între noi era Ion, muzician prin
vocație.

Este greu să-i faci portret-
ul. Pentru că Ion era un amal-
gam de calități și contradicții.
Cîte odată - surprinzător de tim-
id, foarte simplu. Dar și să aban-
doneze, subit, o discuție și să
plece ca un hoinar în strădă,
cu oricine, fie și cu un tip sus-
pect, lucru pe care Doina nu și
l-ar fi permis în nici un caz.

Altă dată, la fel de impre-
vizibil, putea să riposteze en-
ergic. De fapt, tocmai asta era
ululor: inexplicabila lui simbioză
de timiditate și explozie. Doina
era, în acest sens, completa-
mente alta: ea arăta un com-
portament echilibrat, știa să-și
aleagă prietenii, ba chiar și să
lărgească cercul lor. Nițel co-
chetă, uneori (deși în cercul
nostru de atunci toate doam-
nele puteau să-și permită un
asemenea lux), ea părea să
savureze plăcerea de a fi în
centrul atenției. De fapt, care
femeie nu-și dorește așa ceva?

Dar iată și paradoxul: atît
Ion, cît și Doina aveau un in-
teres nedesimulat pentru știință.
Mă "bombardau" și pe mine, îl
bombardau și pe Valeriu cu
întrebări din cele mai diferite -
de la naivități pină la cele mai
sofisticate, pentru care nu se

unde sînt de bașma. La acest
spectacol venise și tata, și
unchii mei, de la Chițcani. Ion
îl pomeni cu vorbe de laudă pe
fratele meu Valeriu, ca pe cel
mai mare chitarist din fosta
URSS. După aceasta am mers
la plăcinte, nu "ca la mama", ci
chiar la...maică-mea.

Am revenit foarte tîrziu la
Chișinău. Ion mi-a mai pus
cîteva întrebări despre găurile
negre, după care mi-a declar-
at că sînt, probabil, cel mai mare
specialist în acest domeniu.

Însă cea mai frumoasă
întîlnire a noastră a fost, dacă
nu greșesc, la o zi de naștere
a mea în cartierul Rîșcani, unde
locuiam pe fostul bulevard al
Moscovei, nr. 14. Au venit și Grig
Vieru, și vărul Boris cu soția.
Bineînțeles, erau aici și Dana
mea, și Christa al lor. Ne-am
simțit foarte bine. De fapt, mai
mîlt am discutat, decît am pe-
trecut. Și am fost, în acel neuit-
at 1984, foarte sinceri!

Poate de aceea toată noap-
tea în fața blocului nostru o
mașină neagră și-a făcut "ser-
viciul", cine știe?

Un an mai tîrziu, am deschis,
împreună cu Doina, Ion și Grig
Vieru, o foarte frumoasă școală
științifică la Vadul lui Vodă. De
fapt, tot greul picase atunci pe
umerii cîtorva colegi de-ai mei,
fizicieni: L. Culiuc, A. Popes-
cu, T. Cociorbă, E. Strimbeanu.
Vărul Boris ne-a servit cu un
vin superb de la asociația unde
lucra. Peste un timp, regreta-
sem că am adus vinul acela.
Însă acum, după ce am fost la
un congres astronomic în Italia
și am văzut că vinul se servește
la masă de rînd cu apa miner-
ală, a încetat să-mi pară rău.
În Scoția se dă chiar whisky la
congresele științifice...

Doina, Ion și Grig Vieru au
susținut atunci un spectacol
extraordinar, cu sala arhiplină...
După care oaspeții noștri scan-
dau: "Vin, Doina, Ion și Grig!"

Acuma îmi pare rău că nu-
i mai am în preajmă pe acești
doi mari împătimiti de frumos.
Și îmi alin dorul cu niște cu-
vinte, searbăde în fața neuitat-
ului fenomen care s-a numit și
va rămîne cunoscut cu acest
nume - Ion și Doina...

Alex GĂINA

48

P și V Soltan - PDS, Buzac? Colinc - PDS, B Găina - PDS, G Vieru - PDS